Entrada

PRIMER ASSALT: TORNAR A L'ANORMAL NORMALITAT

Falten tres setmanes per tornar a Barcelona. Cada dia augmenta el neguit. Deixar aquesta missió, acomiadar-me de la parròquia de Sant Ignasi de Moxos, la gent, les celebracions, les catequesis d'infants, les anades i tornades dels pobles de la comarca, haver posat en ordre el programa informàtic de l'economia parroquial... **Que fort i dur que em resulta!** Ho estic comparant a un combat de boxa i aquest serà el **primer assalt**. Ja em varen dir que era per uns mesos i que si volia allargar havia de tornar i dedicar un temps a considerar-ho, ja que el compromís com a mínim seria per tres anys... És lògic i també és fotut.

Sense adonar-me'n veig la realitat de cada dia dintre d'un cert aroma de comiat; com si em digués: "Mira-ho bé, que ja s'acaba". "Has estat feliç i ara a tornar a aquella **normalitat** tan **anormal**". De vegades sento ràbia i indignació. Realment vull tornar? No em podria quedar fora de l'organització? M'hi vaig comprometre, a tornar, però ara que hi sóc ho veig d'una altra manera. ***Què he de fer?***

De la ràbia aquests darrers dies estic passant a la **tristesa**. Jo trista? Ostres, si la tristesa és una senyora que quasi ni la conec. Una mena de boira blanca i enganxosa m'envaeix de dia i de nit. Faig tot el possible per dissimular-ho. Algú, però, m'ha preguntat:*Et trobes bé?* I jo li dic: *I tant... Tan sols estic una mica cansada. Dormim poc, no creus?*Cert que dormim poc, però jo dormo malament, amb la boira. Ja li he posat nom, a aquesta boira. Es diu **"la trista"**.

Avui he pregat **al Senyor**. "**Què vols de mi?**" "He de quedar-me o he de marxar per mai tornar o he de marxar per tornar?" Tan decidida que sóc i ara em sento absolutament perduda en un mar de dubtes.
Sembla, però, que "la trista" es comença a esvair.

En el **silenci** de la **pregària** ha anat sorgint **suament** una mica de **llum**. Més que llum és **pau**. Vaig entenent que he de tornar a Barcelona tal com estava pactat, i que un cop allà hauré de discernir si torno o no, i més encara què vull fer de la meva vida. Aquests dies que resten han de ser absolutament clars de tota "trista" interior. Miraré de fer feliç a tothom: cants, bon humor, bromes, treball, adéus alegres, records, intercanviar adreces i tot el que calgui perquè sigui un comiat ben joiós.

Oh, *ara entenc* que **ets Tu**, **Déu meu**, el que **em guies**. Hem guanyat el primer assalt.